

Радослав Райков

Империята на
слънчогледите

Пазачът на полето със слънчогледи седеше на един плетен стол в една равнина, в мътилката на хоризонта на която се мъждеелеха различни по големина, избелели от времето, безцветни, пясъчни възвишения. Цялата земя бе покрита с ниски дървета и храсти. Тревясалите коловози, които тук минаваха за първокласен път, се виеха напред и заглъхваха сред гората, тръгнала нагоре по хълма. По него растяха начесто лайкучки, златни лютики, коприва, малинова детелина. Пътят бе печално пуст – тук-там се мяркаше някоя ръждясала сонда за вода, която със самотното си присъствие навяваше скръб и печал. До нея се намираще грубо скована барака, която изглеждаше обвита в паяжина. Чамовият ѝ покрив бе хлътнал, целият обрасъл в лишеи, кадифено-изумрудени, с кафяви отсенки. Но единственият признак, че там все още живее някой, бе работещата сонда. На 50-ина метра от нея се виждаха изпочупени каруци и каросерии от изоставени автомобили, потънали в папрат и цъфнали бурени. Каруците тук бяха по-важни от колите, освен ако нямаш някоя джипка, но по тези места никой не притежаваше джипка.

Четиридесет и пет градусовата горещина тегнеше над областта. Всичко бе тихо и глухо. Не се чуваше дори и коприненомекото шумолене, което обикновено се носеше по храстите, еднообразно и кристално-чисто. Под полупритворените от сваряващата жегача очи на пазача златистата слънчева светлина блестеше в прозрачни водопади и искреше в завесата от вода... Той седеше, гледаше и чувстваше как ще се разпадне от скука. В неговото тяло нямаше нищо, което да го сглоби. Накъдето и да насочеше вниманието си, виждаше само едно и също, само слънчогледи, слънчогледи, слънчогледи... ежедневно и безспирно. Всичко наоколо бе толкова отегчително, че не съществуваше нищо, което да го заинтригува. Нищо не се движеше наоколо, нищо не се придвижваше в пространството, което да улови погледа му и да го оживи. Той гледаше в една точка и чувстваше как еднообразието и скуката навлизат през очите му в тялото, разпадат го, проникват в мозъка му и го обливат с бездействието си, с неподвижността и застиналостта си всяка минута, всяка секунда... всеки час, ежедневно. Нямането какво да се прави го разлагаше, разплуваше, разтваряше в пейзажа наоколо. Скоро той щеше да се слее с него. Щеше да изчезне. Вече чувстваше, че няма и внимание. Толкова дълго не го беше използвал, а и нищо друго не го бе използвало, че вече го беше загубил. Нито един звук, нито един шум, нито един глас, нито едно движение..., което да привлече, раздвижи, заинтригува неговото внимание. Всичко бе замряло. Всичко бе неподвижно. Всичко бе... сън. Всичко бе пустота, самотност и сън. Нямаше нищо

друго. Нищо. Абсолютно нищо.

Слънчогледите също гледаха. Гледаха пазача. Другите по-назад гледаха небето. Не слънцето. Облаците. Наблюдаваха облаците. Първото малко, бяло, с почервенял като на пияница нос облаче, което се протягаше по чистия хоризонт. Къпеше се в прохладната синева на небето и скоро щеше да легне да се попече на слънце. Е, вярно, щеше да засенчи малко земята, ама голяма работа. То само пътуваше, защото нямаше вятър. Нямаше нищо... освен слънчогледи, пазачът им и малкото облаче, след което идваха още. Много. Нови. Малкото облаче бе последвано от големи облаци. Огромни, извити като снагата на динозавър, космати и страшни, ужасяващи, носещи в себе си информация. Чашките на слънчогледите щастливо гледаха към облаците, които бързо се събираха на хоризонта и пъплеха по небето като испанската армада. Те уверено настъпваха и засенчваха слънцето, което днес бе полудяло и разливаше над околните хълмове и равнини втеченото си ядро.

Отнякъде се чу шум. Много далечен и много слаб. Трептеше във въздуха с несигурните си вълни, които заглъхваха в масите разтопен въздух, проснали се над цялата околия. Пробиваше си път през молекулите, но насреща му се изпречваха все нови и нови, и ако не пристигнеше подкрепление, той щеше да умре. Но подкрепление дойде. Доплува по-ясен и по-силен звук. След него още един. И още един. За миг настана истинска канонада. Пазачът се сепна. Шумът разцепи целият стъклен куп, в който бе попаднала равнината, с това поле от слънчогледи, опънало се по средата ѝ.

Пазачът скочи и му се зави свят от това рязко движение. Животът се възвръщаше в него. Вече имаше нещо, което да привлече вниманието му. Нещо ставаше. Нещо назряваше. Нещо щеше да се случи.

Тримата мъже се появиха. Те преследваха няколко яребици, които пляскаха отчаяно с криле в небето, а те стреляха отдолу. Поздравиха пазача, тъй като тук всички се познаваха и продължиха да гонят пернатите. Пак стреляха и уцелиха две. Те се запремятаха презглава надолу и се стовариха наред полето със слънчогледи.

Над равнината вече се чувстваше тежката задушност на вода, която се изпарява още във въздуха. Миришеше на дъжд. Той щеше да разхлади малко времето, но утре щеше да е истинска гадост.

Мъжете навлязоха сред полето, но пазачът погледна небето и им каза, че или трябва да тръгнат обратно веднага, или коловозите ще се напълнят с вода и няма да успеят да се приберат. Те му отговориха, че трябва да намерят поне едната яревица, за да не се върнат с празни ръце.

Докато търсеха обаче, дъждът заваля и само за няколко минути се усили. Ловците бързо тръгнаха към края на полето и бягайки, единият от тях се спъна в мъртвото тяло. Вдигна дивеча за краката и мятайки го на гръб го понесе със себе си. Втората яребица остана някъде сред слънчогледите. Те бяха вдигнали питите си към небето, гледаха облаците и се чувстваха щастливи. Чакаха дъжда. Но не водата. Чакаха информацията.

Мъжете си обещаха утре да дойдат с кучетата и да открият яребицата. Но сега се налагаше да бързат към вкъщи, защото се задаваше истинска буря.

Пазачът прибра плетения си стол и се скри в колибата си, таванът на която пропускаше на три места. Леглото бе разположено накриво, но на единственото сухо място. Чашата на масата се пълнеше с вода.

* * *

Гръм удари. Стенанието му се разнесе из околността, разтрепери възвишенията, спря се в склоновете им и разтресе равнината. Воплите на останалите два писнаха в ушите на пазача. Дъските на колибата започнаха да се разковават от вибрациите. Поне единият от тях бе паднал много близо, сигурно някъде в полето със слънчогледи. Главният облак. От мълниците в него зейваха зловещи пещери, извиваха се мътни вълма дъжд. Той плющеше като камшик по земята, налагаше хлабавия, разкривен покрив и течовете се превръщаха в пълноводни реки. Отскубваше лишеите, израснали по него и изчегъртваше дървото до ослепителна полираност. Гвоздеите стискаха зъби и държаха дъските да не се разлетят на всички посоки.

Тежките капки, пълни с информация, разкаляха почвата. Корените на слънчогледите усетиха водата и започнаха жадно да смучат. Изтегляха я нагоре по стъблата си, тя пътуваше по крехките магистрали, за да достигне питите им. Зелените листа около жълтите им „лица“ весело приветстваха дъжда; те бавно се ветрееха и събираха колкото е възможно повече вода, изливайки я направо в питите. Информацията постъпваше в слънчогледите. Те я отделяха от водата и я отвеждаха нагоре, докато водорода и кислорода отиваха към най-важните органи. Информацията постъпваше в питите им, вече декодирана от апаратурата, и разположена в стъблото биваше обработвана. След това се обособяваше по раздели и така се съхраняваше грижливо. До следващия дъжд, до следващите облаци, които разхождайки се по небето, наблюдават Земята отвисоко, пътуват насам-натам и събират информация за нея. Тя постъпва в

тях чрез изпаряващата се вода (3/4 от площта на Земята е вода), закодирват я в нея и така идва носена от пухкавите бели кълбета до някоя от станциите. Когато срещнат такава, те предават сведенията за обработване и съхранение там и продължават напред. Преди няколко дни тези облаци бяха минали над една атомна електроцентрала, а после над няколко научно-изследователски института и бяха събрали много информация. Сега трябваше да се освободят от нея, за да поемат на ново разузнаване.

Гърмът бе паднал в полето със слънчогледи и бе поразил няколко, точно около простреляната яребица. Останалите видяха случайно наранените си събратя и решиха да поемат тяхната работа, когато забелязаха, че вместо да приемат, те предават информацията си на мъртвото животно. То се бе омърляло в кал и данните попадаха в него. Питите на поразените висяха на една страна, странно наклонени и извити, без връзка със стъблото. Всички чуха как хората казаха, че утре ще дойдат с кучетата и ще я намерят. Ще я намерят и ще я вземат. Ще я почистят и сготвят. Ще я сготвят и изядат. И информацията ще попадне у тях. А какво ще стане ако тя достигне до съзнателното ниво? Ако те я осъзнаят? Ако те разберат?!

Семките в питите на слънчогледите бавно започнаха да се обръщат. Съседите им поеха тяхната работа. Те приемаха двойно повече сведения. Десетината слънчогледи бавно извършваха мъчителна трансформация под проливния дъжд. Те единствени не гледаха към облаци, а към земята. Семките се въртяха и обръщаха с острия си край навън. Спряха, когато се обърнаха. „Окото“ в средата на питите им фиксираше мъртвото животно. То лежеше в калта неподвижно. Няколкото слънчогледа около него висяха безпомощно. Изведнъж тези до тях се извиха, хвърлиха напред с дългите си стъбла и заровиха пити в мръсното тяло. От близо се чуваше как те дъвчат, как разкъсват перушината, дерат кожата, разкъсват месото с острия връх на семките си като зъби и го изчовъркват отвътре. Един от слънчогледите вдигна окървавената си пита нагоре, да види малко свеж въздух от задушливата миризма на топло месо и кръв долу и отново заръфа обезобразения вече труп. Пера, тънки ивици плът и изподрана кожа се търкаляха навсякъде. Главата бе забита в калта, а краката лежаха на различни страни. Слънчогледите бяха „сдъвкали“ яребицата така, че тя вече не можеше да се използва, тя вече почти не съществуваше. Те погледнаха към облаци, а от гирляндите зелени листа около чашките им се стичаше рубинена кръв.

* * *

Тримата се върнаха от полето със слънчогледите ядосани, защото след много труд, кучетата бяха надушили яребицата, но единственото, което откриха бяха главата и краката ѝ. Предположиха, че някоя група лисици или някакъв друг хищник е отмъкнал улова им.

Попоказваха с пазача и си тръгнаха. Днес направо не можеше да се диша от изпаренията, причинени от голямата горещина и дъжда вчера. Като че ли небето се бе продънило. За слънчогледите е добре дошло – помисли си пазачът – защото отдавна не бе валило, само да не изгният сега. Той реши да ги нагледа и навлезе сред високите им, здрави стъбла. Кривваше ту вляво, ту вдясно, опитвайки се да намери мястото на яребицата, чиято глава и крака те не бяха пожелали да вземат. Намери го и загледа останките. Нямахме никакви дири на каквото и да било животно, но естествено те са били заличени от дъжда. Но защо тогава тука бе така сухо. Бе невъзможно след вчерашния порой; навсякъде бе мокро, само тук...

Той клекна и започна да рови почвата. Не, и надолу беше сухо. А... а слънчогледите до него бяха изгнили. Сякаш... сякаш някой бе изсмукал водата от тук и тя бе отишла в околните слънчогледи.

Той остана така, гледайки ту сухите пити на едните, ту изгнилите пити на другите, а полето със слънчогледите продължаваше да гледа към слънцето. Нали са слънчогледи.

КРАЙ

© Радослав Райков

Източник: Авторът

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7213>]